

Zielzorger-zijn

Zielzorger ... helaas heeft dit woord een ouderwetse klank in ons taalgebruik. We denken dan aan de dorpspastoor of dominee die (vroeger) vanuit de kerkelijke leer of de Bijbel bepaalde wat zinvol was voor ons zielenheil, en wat niet. Het is een feit: velen van ons zijn opgeschoven van de zingevende kerk naar het zelf-zoeken van zin. Dat is gemakkelijker gezegd, dan gedaan. Terwijl we de zorg van ons lichaam als heel vanzelfsprekend ervaren, staan we nauwelijks stil bij het voedsel voor onze ziel. Die ziel, het vermogen in ons dat ons innerlijk verbindt met wat ons overstijgt: de liefde, het eeuwige, verlangen van thuiskomen en het goddelijke. Als zinvinding bij ons eigen leven hoort, dan zijn we zelf onze eerste zielzorgers.

Met aandacht voor al het waardevolle, voor mediatie en gebed en voor de echte levensvragen kunnen we actief onze ziel voeden. Verwaarlozing van de ziel leidt tot psychische nood, zoals depressiviteit, of tot verslaving of lichamelijke ziekte. Zelf-zin-vinding is vaak een eenzame klus en soms ook onvolkomen. Want zin krijg je ook aangereikt, als een gave. We hebben ook de ander nodig alszorger voor mijn ziel: je partner, je maatje, God of iemand die mij draagt.

Heerlijk toch! Wat is het mooi om elkaars zielzorger te zijn.

Drs. Peter Kortekaas, psychosociaal therapeut / geestelijk begeleider,
www.de3weg.com docent geestelijke begeleiding / Mindfulness